

[Poul Møller.]

hverken i øjeblikket eller i det kommende finansår. Jeg har forstået, at dets idé var, at der var for meget byggeri i gang, og at man derfor måtte sætte en bremse herpå gennem denne restriktive foranstaltning. Igennem opkøb af obligationer vil man imidlertid bringe kurserne til at stige og derved give et nyt incitament til byggeriet, hvorefter pengene igennem byggehåndværket kan gå ud i den almindelige omsætning. Den konservative folketingsgruppe foretrækker at opkræve mindre skat hos borgerne fremfor at lade pengene gå igennem statskassen over obligationskøb tilbage til borgerne.

Vi foretrækker at bruge den foreliggende situation til at gennemføre en egentlig skattereform, der fremmer opsparingen og arbejdslysten og derved kommer til at virke lige ind på de kræfter, vi skal have i gang for at kunne klare os inden for de syv landes frihandelsområde, virke ansporende på den konkurrenceevne, vi bliver nødt til at have, og virke stimulerende på vore omkostninger og ikke forøgende. Vi foretrækker at forøge de disponible beløb ved besparelser fremfor at formindske dem med udgiftsforøgelser, således som den høje regering har tænkt sig. Vi vil anvende den statsfinansielle stilling — det er det, vi vil koncentrere os om under udvalgsarbejdet — til at gennemføre den skattereform, der sukkes efter. Om der kan bygges bro mellem disse to udgangspunkter, denne forskellige politiske bedømmelse, om der kan bygges bro mellem synspunktet udgiftsforøgelser og vore spareforslag, vil udvalgsforhandlingerne vise; jeg nærer skepsis heroverfor. Jeg tvivler på, at det vil være muligt. Det er diamentralt modsatte synspunkter, det her drejer sig om, og med det tempo, vore socialdemokratiske udvalgsformænd har haft på ved behandlingen af vore spareforslag, kan jeg ikke se, at der har været nogen rigtig vilje til at nå frem til en afklaring af disse spørgsmål inden den 1. april.

Der var naturligvis flere enkeltheder, man gerne ville gennemgå i det foreliggende lovforslag, men jeg skal lade det ligge. Der er kun ét forhold, jeg vil berøre.

Jeg har lagt mærke til, at man er gået op til så høj en procentsats som 32 for

indtægter over 12 000 kr., det vil sige, hvad en dansk arbejder tjener; hvis hans hustru også har indtægt, kommer de jo op over 12 000 kr. Hertil kommer den kommunale skat, som vel i mange kommuner er omkring 20 pct., d. v. s. tilsammen 52 pct. plus 1 pct. til folkepensionen. Marginalskatten for det, der tjenes over 12 000 kr., bliver altså 53 pct. for en mand, der bor i en kommune med en kommunal skatteprocent på 20.

Nu ved jeg godt, at man vil sige, at så er der den 30 pct.s nedslagsregel. Men her vil jeg stille den højtærede finansminister et spørgsmål. Det fremgår af udskrivningslovforslaget, at man nu ikke længere giver nedslagsreglen, reglen om beskatning af indkomststigninger, for et år frem i tiden, som vi har gjort det hidtil, således at folk i det år, de indtjener indtægten, vidste, at de var underkastet 30 pct.s nedslagsbestemelsen. Efter dette forslag er der ingen, der ved, hvordan det vil gå med de indtægter, der indtjenes i 1960. Udskrivningslovforslaget går kun på det, der blev indtjent i 1959. Vi har lagt vægt på fra starten til nu, at folk kunne vide, at de roligt kunne tage ekstraarbejde, de kunne tage overarbejde; de fik 30 pct.s reduktion af den indtægtsforøgelse, de derved opnåede. Men sådan er det ikke mere. Her vil jeg altså gerne stille det spørgsmål til den højtærede finansminister, om det er tanken, at man vil afvikle denne 30 pct.s lempelsesbestemmelse, og hvad man i så fald vil sætte i stedet, om det er, fordi man ligger og lurer på kildeskatten, som jeg har sagt, og mener, at den skal være gennemført den 1. januar 1961, for så er bestemelsen jo ikke nødvendig længere.

I øvrigt vil jeg håbe, at vi kan få en udvalgsbehandling, hvor man vil forsøge at bygge bro mellem de forskellige opfattelser, men man skal ikke regne med, at vi vil kompromittere de synspunkter, der ligger i fællesudtalelsen, ved nu at gå ind for en skattelettelse uden besparelser og uden opsparingsfremmende tendenser.

Axel Sørensen: Det er en årlig tilbagevendende begivenhed, der finder sted, når udskrivningslovforslaget er til første behandling i det høje ting.

På mit partis vegne vil jeg sige, at det